

לגמרי כמה קטעים של סרט ישן, שצולמו על ידי אווה בראון, אוהבתו של היטלר, במקום הגנוש שלהם בהרי היער השחור. מורה הוסיף אפילו דיאלוג מאולתר לסרט טיה האילמים של אווה בראון, הראה את היטלר מלטף כלבים וילדים.

אירוע אחד שבו השפיעה הפוליטיקה פחות מכל, היה דווקא חלוקת הפרסים הרשמיים של הפסטיבל. כמקובל, יש בקאן מספיק פרסים כדי לספק כמעט את כל המשתתפים בפסטיבל — כמו פרסים מיוחדים של השופטים, או פרסים של כנסיות ואיגודים מקצועיים למיניהם. אולם מה שקובע במיוחד הם דקלי הזהב המחולקים מדי שנה.

חיקוי חיוור

ב אחר והשנה היתה אינגריד ברגמן יושבראש ועדת השופטים, ומאחר וידוע שהיא עדיין מאמינה כי הסרט הטוב ביותר שלה הוא מלודרמה משנות ה-30 בשם אינטרמצו — היה ברור לאיזה כיוון

כרס השחקן והשחקנית

הוענקו לג'יאן

קארלו ג'יאניני, המגלם איכר מטומטם, המחליט לרצוח את

מוסוליני, כנקמה על רצח חברו; ולג'ו וודורד, שזכתה להערצה ללא סייג ולפרס דקל השחקנית בסרט השפעת קרני גאמה על צפרני החתול, בביומו של בעלה, פול ניומן.

אים את שמותיהם האמיתיים בסרט — זוללים בפראות מעדנים שבתחילה מעוררים תיאבון לא רגיל, ובסוף, בגלל הכימות הענקית, מעוררים בחילה נוראה. הם זוללים, מביאים זונות כדי למלא את החלל בין ארוחה לארוחה, ומורה אחת בריאטיבשר, המצטרפת אליהם, עוזרת להם להתפגר.

פררי אינו מותיר שום פרט לדמיון, פיקולי, הסובל מגאזים, משחרר אותם בקוליקולות. כאשר הוא מת מהתקפת לב, הוא ממלא באותה הזדמנות את מכוניו בתוכן קיבתו הנפוחה.

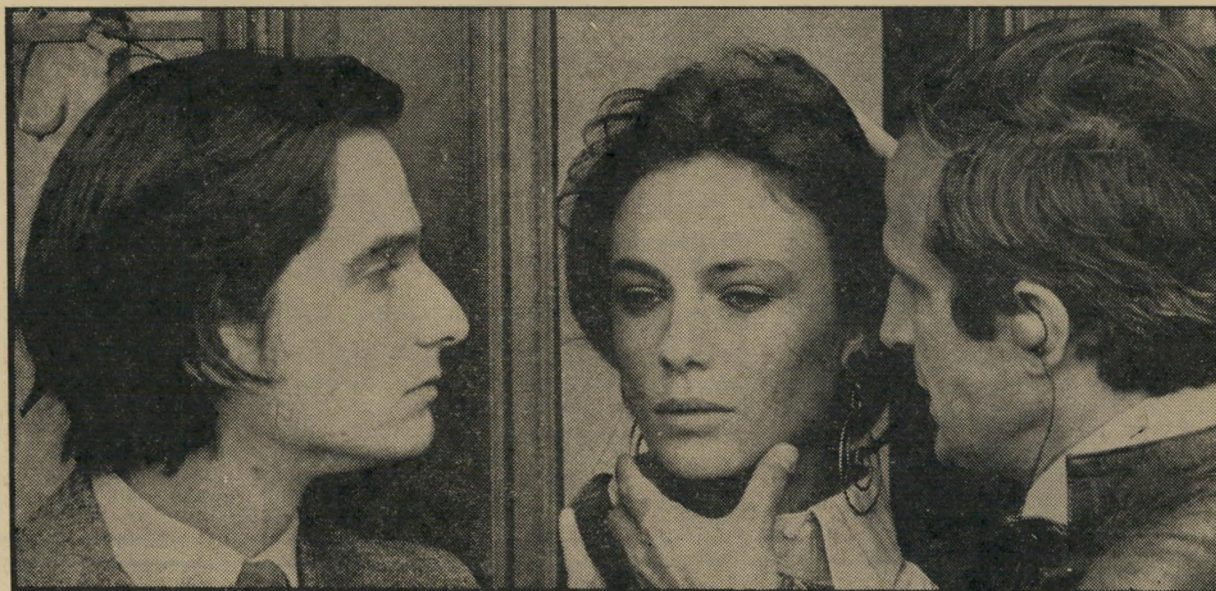
מאסטרואני, לאחר שתש כוחו מהשכת יצאניות באורח טבעי, מומין אחת מהן, ומשתמש, במקום באבריהמין שלו, בציר של מכונית.

טוניאצי נוסח את נשמתו על שולחן, כאשר נוארה דוחס לו מצד אחד אוכל לתוך פיו, ואילו המורה השמנה (אנדריאה פראול) מעסה את אבריהמין שלו.

קשה להעלות על הדעת סאטירה חריפה, פראית ואכזרית יותר על הבורגנות של ימינו, החברה השבעה שאינה עוסקת במאומה חוץ מבולילה ובמשגלים.

הבורגנות, לשם שינוי, הבינה ה' פעם שהיא המטרה לסאטירה המצליחה צלח הזאת. היא הקימה צעקה גדולה כל כך, שצריך היה לחלץ את הבמאי והשחקנים בעזרת המשטרה מאולם הפסטיבלים, אחרי הצגת הגאלה. ושרהתרכות הצרפתי נדרש להסביר בפרלמנט כיצד הירשה להועבה כזאת לייצג את צרפת בפסטיבל רשמי.

הסערה הפוליטית שקמה עזרה לסרט יותר מכל לקבל את פרס הביקורת. ועדת (המשך בעמוד 34)

תגליתו של ז'אן לוק גודאר — מקבלים הדרכה מפרנסואה טריפו בסרט המתאר איך טריפו מבייס את טריפו. שם הסרט, שהיה אחד המקסימים והשובבים בסרטי הפסטיבל: הלילה האמריקני.

ז'אקלין ביטט, השח' קנית היפהפייה והמוכ' השחקן הצרפתי שהיה שרת, ילידת קנדה, וז'אן פייר לוא,

הקנדיה המשגעת

הגדולה, סרט צרפתי נוסף שבויים עליידי האיטלקי מארקו פריי.

הנושא: טייס, מגיש תוכניות רדיו, שרפט ורביטבחים, מחליטים להתאבד בזלילה. וזה בדיוק מה שקורה בסרט של פריי: הארבעה — מישל פיקולי, פיליפ נוארה, אגו טוניאצי ומרצ'לו מסטרואני, הנוש'

במחצית הפרס זכה האם והזונה, סרט שחור-לבן באורך של שלוש שעות וארבע עים, המתאר את היחסים בין גבר, טפיל אינטלקטואלי החושב את עצמו למשחרר מכל מוסכמות וכבלים — למרות שאין זו אלא אשליה — לבין שתי נשים, האורבות אותו: האחת בעלת בוטיק שבביתה הוא מתגורר, השנייה אחות רחמניה, ש' עימה הוא מרבה לשכב.

הבמאי ז'אן אאוסטאש הצליח, בסרט זה, לרכוש בצורה מדהימה את כל העיוור תים הנפשיים של הדור שלאחר מלחמת העולם, בצרפת, את הסתירה שבין התיאוריה לחיי המעשה של דור זה. יחד עם זאת, עלה בידו לעצב שלוש דמויות מרשימות, שכל אחת מדברת בשפה תה האישית מאד.

האחות למשל היא נערה פשוטה לגמרי, למרות שהשחקנית המגלמת תפקיד זה היא מורה לפילוסופיה; זו אינה משת' משת בסרט ביותר מ-50 מלים, עלקן היא חוזרת בלי הרף, אך השפה היא גועזת כל-כך, שאפילו הטאנגו האחרון היה מחוויר לידה.

כשהוצג הסרט בהצגת הגאלה, התקבל בשריקות-רבזו עליידי הקהל לבוש הסמוי קינג, שהודעזו כאשר שמע על הבד את הדברים שאומרים רק במטבח המשרתים או בחדרהמיטות. נציגים שמרניים של הקולנוע הצרפתי התלוננו על שדווקא סרט זה נבחר לייצג את צרפת. ראש מכוני-הקולנוע הצרפתי היה צריך להתנצל בפומבי, במאמר שבו הסביר כי האיכות הקולנועית היא שקבעה את הבחירה. המבקרים לא נבהלו מכל המהומה, הע' ניקו לסרט את מחצית הפרס.

תטה היא את חיבתה, כאשר הבמאי הצר' פתי ז'אן דלנוא, מנציגיו המיושנים ביותר של המימד הקולנועי בצרפת, עוזר לידה. ואכן, את דקל הזהב בסרט הטוב ביותר חילקו ביניהם שניים:

האחד, סרט אמריקאי בשם הדחליל (עם ג'ון קמין ואל פאציניו) שהוא מעין תערוכת של קאובוי של חצות, רסטי חיים ועל עכברים ואנשים, אבל חסרה בו העוצמה או המקוריות של האורייני נלים.

השני, סרט בשם השכיר, שהוא חיקוי חיוור להמקשר (מבוסט על סיפור של אותו סופר, הארטלי), על יחסים בין אצולה לפרולטריון — שחסר את הפיוט והחוש האסתטי הנדרש של לוס.

את דקל השחקנית קיבלה ג'ואן וודוארד על השפעת קרני גאמה — סרט העולה בהרבה על המחזה המוצג בימים אלה בקאמר.

למען האמת, היה זה הפרס היחיד שאין להטיל בו ספק. את דקל השחקן קיבל ג'ואן קארלו ג'יאניני, על משחקו בסרט האיטלקי סיפור אהבה ואנרכיה, בו הוא מגלם איכר מטומטם למחצה המחליט לרצוח את מוסוליני, אחרי שהפאשיסטים הרגו את חברו הטוב.

בקיזור: פרסים פושרים — שהצטיינו רק מבחינה אחת. הם התעלמו לחלוטין מן הגוש המזרחי.

„האם והזונה“

ה פרסים המרגיזים ביותר חולקו מבקרי-הקולנוע.

מרגיזים — משום ששני הסרטים שהוכ' תרו עליידי המבקרים היוו את השערורי ריות העיקריות של הפסטיבל, וזעזעו את אמות-היסיפוס של המימד, והדיקום הגיעו עד לבית-הנבחרים הצרפתי.

אשתגעים אחרי ברגמן

אינגמר ברגמן, שהציג את סרטו לחישות ועקבות בקאן מחוץ למיס' גרת התחרות, הוכיח שוב כי גאונותו אינה זקוקה לאישור נוסף, סיפור על שלוש אחיות, שהאחת מהן הארייט אנדרסון, גוססת (בתמונה), בעוד העוזרת, קארין סילבן, מטפלת בה. למרות שכל סרטי הפסטיבל טיפלו בדמותה של האשה — סרט זה חודר לתוך נשמתה.

בחילה נוראה

ה מחצית השנייה היתה שערוריית תית עוד יותר. הסרט הוא הזלילה